

Udlandspraktik i Cape Town, Sydafrika

af Marcel S. Petersen, Diakonhøjskolen

Marcel er på 6. semester på uddannelsen til socialdiakon. Han skriver her for **MOTIV** en artikel om sin udlandspraktik i Sydafrika. Tak for artiklen, som er den anden i en række på flere....

Redaktionen

Jeg var så heldig at få muligheden for at komme i praktik i Cape Town i min anden praktik på min uddannelse i diakoni og socialpædagogik. Jeg valgte Cape Town, fordi det er en by, som jeg altid har ville opleve på grund af dens smukke natur samt byen og landets historie og kultur.

Selve praktikken foregik på Beth Uriel, der i daglig tale kaldes *et hjem* for udsatte unge drenge primært i alderen 16 til 25. Disse drenge kom fra svære kår, hvor flere af dem

var opvokset på børnehjem, været i misbrug eller begået kriminalitet i en ung alder.

Drengene havde altså igennem livet ofte oplevet omsorgssvigt og manglet omsorgspersoner til at give dem støtte og tryghed.

Hjemmets primære fokus ligger i at få drengene under uddannelse, da det ifølge lederen giver de bedste forudsætninger for, at disse drenge kan blive selvstændige mennesker, samt at give dem sociale færdigheder til at kunne begå sig i samfundet.

Jeg var sammen med fire andre danske studerende drenge, og vores rolle på hjemmet var primært at være et forbillede for drengene og lære dem om livsfærdigheder. Vi blev tildelt fire drenge hver, som vi skulle agere 'storebrødre' for, hvilket bakkede op om den hjemlige følelse, man ville sprede på hjemmet. Man var en familie og havde 'family meetings' hver mandag.

Der er store kulturelle forskelle på Danmark og Sydafrika. Menneskesynet er helt anderledes, både mellem mænd og kvinder, men også mellem etniske grupper. Der er stor ulighed mellem rige og fattige, hvilket har skabt en form for mistillid mellem befolkningsgrupperne i Cape Town.

Den første tid gik derfor med relationsdannelse, hvor vi fokuserede på at danne relationer gennem oplevelser, da drengene ofte bare er på hjemmet, når de ikke er i skole eller på arbejde. Derfor prioriterede vi at tage dem på ture, hvor strandture og fodboldture var særligt populære. Drengene begyndte hurtigt at lave sjov med os studerende og åbne sig op. Ideen med at tage dem med på ture var også, så drengene lærte at begå sig i sociale sammenhænge, hvor de udviklede sig hver gang, hvilket var meget givende for mig personligt, at jeg kunne bidrage til en personlig udvikling hos et andet menneske, blot ved at være med til at give oplevelser. Drengene viste stor taknemmelighed og jeg kunne mærke, at de

begyndte at se op til en. Selvom det i realiteten var voksne mænd, man arbejdede med, følte jeg, at jeg havde ansvaret for dem, når vi var ude, hvilket jeg synes, udviklede mig på det personlige plan.

Det var enormt livsbekræftende at se, hvor lidt der faktisk skulle til for, at drengene var glade og fik en følelse af sammenhæng i et liv, hvor det ikke altid har givet mening. Desværre sluttede opholdet i Cape Town to måneder før tid på grund af Coronavirussen, men jeg tænker ofte på, hvor langt man kan komme med drengene, når bare de mødes med anerkendelse og åbenhed.